

La vida des del carrer

Dij, 10/06/2021 per Catalunya Religió

(Xavier Memba -CR) Una de les frases més celebrades –i també controvertida– durant el procés viscut en els darrers anys a Catalunya ha estat i és, sens dubte, “els carrers seran sempre nostres!”. La frase en qüestió té un marcat caràcter polític, però també es pot entendre en clau social com una expressió d’unitat, un clam de solidaritat i una crida a l’acció popular. El pròxim dissabte 19 de juny, hi ha una crida solidària a sortir als carrers de Barcelona per atendre a persones sense llar, sota el lema ‘[Recogida de mochilas](#)’.

Avui entrevistem **Íngrid Soler**, neuropsicòloga de professió, que ha exercit anys com a psicòloga clínica i neuropsicòloga. Un dia va decidir deixar la seva feina per dedicar-se a ple a treballar amb [Àgape+](#). La iniciativa neix amb l’objectiu específic “de portar l’amor de Jesús als més vulnerables en l’àmbit social, a les persones excloses, persones que viuen al carrer, refugiats o sol·licitants d’asil i dones víctimes d’explotació sexual”, segons Soler.

És un projecte dins d’[Àgape](#), entitat sense ànim de lucre que es troba en més de 190 països. Àgape+ treballa amb la idea de veure vides transformades per l’amor incondicional de Jesús i que aquestes persones alhora puguin fer el mateix per a altres que també ho necessiten. Una espècie de “Aneu i feu deixebles a totes les nacions”, explica Soler. El nom Àgape+ és la combinació entre el nom genèric de l’entitat i el signe +. El resultat és un “joc de paraules” que expressa la intenció de voler sumar amb altres i incloure a les persones excloses. A més, hi afegeix Soler, “en castellà ens diem AMAS, perquè volem estimar al nostre proïsme i el nom ens ho recorda”.

Amb seu principal a Barcelona, Agape+ estén la seva tasca en les ciutats de Sevilla i Granada. L’equip està format de dotze persones treballant a temps complet –vuit a Barcelona, dues a Sevilla i dues a Granada– i un bon grup de més de 50 voluntaris entre tots els projectes.

Com és un dia típic a Àgape +?

Gestionem diferents projectes, sortides de visitació a persones que viuen al carrer, servei rober, atenció a dones víctimes d'explotació sexual i dues llars d'acollida per a persones que vivien al carrer o són refugiats. Per explicar alguna cosa més en detall comentaré sobre els pisos d'acollida. Cadascun per 6 persones. En realitat la vida a les llars és molt diferent segons el moment, segons la fase del procés, en què es trobin. Un dia típic comença amb l'esmorzar a les vuit del matí. Algunes persones treballen i altres estudien, i si no els animem a ocupar el seu temps buscant feina o fent voluntariat. La idea és que se n'emportin el menjar per no estar-se tot el dia al nostre centre i així estiguin actius, però sempre tenen la llibertat d'entrar i sortir quan vulguin. El nostre equip de voluntaris tècnics els ajuda a elaborar un pla de treball personalitzat mensual que busca veure quins són els seus objectius i què cal que facin per aconseguir-los. Abans de la Covid-19, cada vespre hi havia una parella de voluntaris que els ajudaven a sentir el caliu d'una llar mitjançant un fet tan senzill com és tenir un sopar a taula per tancar el dia.

Tots tenim una idea preconcebuda -o prejudici- de la persona sense llar; s'ajusta la idea general que solem tenir amb la realitat?

Normalment no, perquè tothom veu una persona en situació de sense llar molt diferent d'un mateix. Alguns ens reconeixen que també ho feien abans. Les persones que viuen al carrer són persones que tenen un nom, una família, una història on sovint hi ha molt sofriment i, en un moment donat, pateixen una forta crisi, comencen a sentir-se atrapats i s'aïllen cada cop més quedant-se sols i, finalment, acaben sense recursos. Per tant, la seva realitat era diferent de la que viuen ara. I treballem amb ells per fer que la seva situació canviï i puguin tornar a ser part de la societat.

A més ara tenim força persones en situació de carrer que en realitat són refugiats. Persones que fugen dels seus països per estar en perill i venen aquí pensant que estaran millor. Però els ajuts de l'estat són insuficients i cada cop hi ha més demanda. Això fa que cada vegada hi hagi més famílies senceres vivint al carrer que no tenen on ni a qui acudir.

Què porta a una persona a trobar-se al carrer? Quin és el procés que normalment ha de fer algú per sortir del carrer i recuperar una vida normal?

Normalment les persones que es troben vivint al carrer expliquen que tenien una vida molt normalitzada, encara que també hi ha els qui "hereten la situació". La majoria expliquen que tot s'inicia amb algun esdeveniment traumàtic que han viscut i els aboca a una sèrie de pèrdues en cadena, com ara un acomiadament de feina, un divorci o la mort d'algú proper. Això els genera una forta crisi emocional que no saben gestionar i els porta a seguir perdent relacions i estabilitat, quedant cada cop més sols i amb menys recursos. Normalment, tots acaben vivint en alguna pensió fins no poder seguir pagant i és un procés de caiguda, fins que un dia acaben dormint al carrer. Molts no beuen alcohol quan arriben al carrer i és després de mesos que veient que no poden sortir de la situació i que estan sols comencen a beure per influència del seu entorn.

Com ha afectat la pandèmia a les persones que es troben al carrer?

La crisi sanitària ha estat un cop molt dur per a les persones al carrer, donat que no tenien casa on poder confinar-se i això els va portar a sentir-se incompreses, jutjades i insegures. Tenien por a contagiar-se, i rebien crits i crítiques de les persones als balcons en veure'ls pel carrer.

Però a més la crisi econòmica també els ha afectat molt, perquè molts treballaven en una economia submergida. Tot plegat és molt preocupant, perquè tot i que ja notem a molta més gent demanant ajut, creiem que encara no hem arribat al pic màxim d'aquesta crisi.

La vostra és una organització religiosa. Parleu de la fe amb les persones que reben el servei?

Sí, Àgape és una organització cristiana, la nostra missió és fer-los saber que Déu els estima i busca, i ho fem a través d'una relació personalitzada amb cada persona, intentant estimar-los com Déu ens estima a nosaltres, incondicionalment.

Quin paper juga el voluntariat en la vostra tasca? Són els voluntaris majoritàriament de la comunitat evangèlica?

Els voluntaris en els nostres projectes són claus, ja que ells són amb qui fem equip per construir un món millor. No tots els nostres voluntaris són creients, perquè creiem que el que Jesús feia era relacionar-se amb tothom perquè tothom sapigués com fer Regne i que aquells que no creien en ell veiessin en Jesús el model a seguir. Nosaltres ens inspirem en això per mostrar de l'amor de Jesús tant als qui atenem com amb els qui sumem.

Amb quines institucions teniu relacions estratègiques i de suport a la vostra tasca?

Col·laborem amb diferents esglésies evangèliques, amb persones d'altres comunitats cristianes, amb entitats i amb l'ajuntament. Creiem en un model de sumar l'esforç d'uns amb els altres i és en aquest sentit que la col·laboració és clau per a Àgape. No anomeno totes les institucions amb les quals col·laborem, perquè són moltes.

Com ateneu la diversitat religiosa? Esteu en contacte o col·laboreu amb entitats religioses de les diferents confessions que es troben en la ciutat?

Sí que atenem a diferents persones de diferents creences i opinió, com amb els voluntaris. No fem diferències pel que pensa cadascú, creiem que tots som iguals i mereixem el mateix tracte. Respectem el que creuen i fan i demanem que facin el mateix. Ara, també els fem saber què pensem: que Déu ens ha creat a tots igual i som dignes perquè ell ens ha creat a la seva imatge com un do. I, d'aquesta manera, amb el que fem volem transmetre que tots som dignes, valuosos i mereixedors de respecte, però que alhora tots necessitem que Déu ens alliberi del que ens oprimeix i lliga, sigui en l'àmbit personal o social.

Explica'ns la importància de la campanya de recollida de motxilles del pròxim 19 de juny.

Un dels projectes que tenim és el '[Tinc Gana Col·lectiu](#)'. Són 3 campanyes anuals per repartir quelcom que necessiten les persones que estan al carrer. A l'estiu mirem d'aconseguir motxilles, fent difusió a través de diferents mitjans, persones i

comunitats. Aquest any, el 19 de juny al vespre un grup d'uns 50 voluntaris sortim al carrer a repartir-les. No és només el fet de donar una motxilla que necessiten i valoren, ja que la motxilla els permet guardar els seus papers i les poques coses que tenen com roba o sacs, sinó que és una manera de fer-los veure que ens importen i és una oportunitat per a establir un vincle amb ells i iniciar un procés de recuperació. Per tant, cada conversa que sorgeixi gràcies al material que oferim és una porta oberta a una vida que pot ser restaurada.

Què podem fer com a societat i com a individus per lluitar contra aquesta situació?

Sempre compartim en les nostres xerrades informatives i tallers de formació que la manera de canviar la situació és a petita escala. Ens podem apropar i escoltar a cada persona que tenim a prop i que veiem que està al carrer i, a partir d'aquí, motivar-la per a fer els canvis que necessita fer.

A escala social és clau prendre consciència que tots construïm la societat en la qual vivim i, per tant, tenim influència i responsabilitat de viure compartint el que tenim amb solidaritat amb els que tenen menys. Un dia podries ser tu mateix o algú de la teva família qui ho necessiti.

Jesús va dir en una ocasió als seus deixebles que els pobres sempre serien entre nosaltres. Ens hem de resignar al fet que sempre hi hagi gent exclosa? Són les paraules de Jesús motiu per la resignació o per a renovar forces en la lluita constant a favor dels més vulnerables?

No prenc aquestes paraules de Jesús com una sentència o quelcom que ell desitja. Sinó més aviat com un avís que si no fem canvis importants, de cor, en cadascú de nosaltres, la pobresa és una realitat que sempre viurem a conseqüència de les nostres males decisions i gestió. Per tant, crec que és una manera de renovar forces per lluitar per una societat més justa, tal com Déu va idear a l'inici de la creació. Per això, és important entendre que portar el missatge de reconciliació i amor al món suposa explicar les bones notícies de Jesús -el que ell ha fet i fa per a nosaltres- i a partir d'aquesta bona nova, també actuar promovent canvis personals i socials per tal d'establir el seu Regne aquí. És a dir, viure amb l'objectiu de transformar aquest món d'acord amb la idea original amb la qual Déu el va crear abans que nosaltres l'espantéssim amb la nostra desobediència. Però mentre això no arriba, el fet de poder estimar al nostre proïsme suposa apropar-nos i ser de consol i ajuda a tots, però especialment als qui més ho necessiten.

[Ver esta publicación en Instagram](#)

[Una publicación compartida de agape+ bcn \(@agapemas\)](#)